بررسی یکی از آیین‌های محرم؛

«عَلَم‌گردانی» در سیرجان سنتی نوپاست

■ **بتول بلالی**

همزمان با ایام ماه محرم، پرچم عزای امام حسین(ع) و یاران باوفایش در هر کوی و برزن بالا می‌رود. هر هیئت و عزاخانه‌ای تعدادی «عَلَم» سردر ورودی خود قرار می‌دهد که به عنوان نمادی از عزاداری در ماه محرم است. مراسم «عَلَم‌گردانی» به عنوان یکی از آیین‌هایی است که به‌مناسبت ماه‌محرم در برخی شهرهای کشور برگزار می‌شود. در شهرهای جنوبی استان کرمان نیز این آیین با اعتقاد به سربریده امام حسین(ع) بر سر نیزه و زنده نگه داشتن یاد شهیدان کربلا، طی مراسم خاصی برگزار می‌شود و با بیرق‌ها و عَلَم‌هایی از جنس پارچه و... ارادتمندان به اهل بیت(ع) به عزاداری می‌پردازند اما در سیرجان آیینی به نام «عَلَم‌گردانی» مرسوم نبوده است و چند سالی است که علامت‌های عزاداری که از جنس آهن و فولاد است را به عنوان «عَلَم»، در دسته‌جات عزاداری و مراسمات مذهبی به کار می‌برند.

■ **مردم سیرجان عَلَم‌گردانی نداشتند**

مهری موید‌محسنی پژوهشگر آئین کهن و فرهنگ عامیانه سیرجان دراین باره به پاسارگاد می‌گوید: مردم سیرجان عَلَم‌گردانی نداشتند. حاشیه‌نشینان و احتمالا روستاییان و ایلات و عشایر عَلَم‌گردانی داشته‌اند. آنچه به عنوان عَلَم‌گردانی و استقبال از محرم و برنامه‌هایی که اکنون در سیرجان داریم، جدیدا وارد فرهنگ ما شده است. از طریق ارتباطات، تلویزیون یا رسانه‌ها، سیرجانی‌ها الگو گرفتند و عَلَم‌گردانی را انجام می‌دهند. قدیم‌الایام در سیرجان اطلاع‌رسانی برای عَلَم‌بندون، دسته‌بندی و کُتَل‌بندی داشتیم و اکنون همین را هم نداریم. قبل از محرم آن‌زمان که بلندگو نبود، افرادی سوار شتر می‌شدند و در کوچه‌ها راه می‌افتادند و اشعاری می‌خواندند و اطلاع می‌دادند که می‌خواهیم دسته ببندیم. معمولا هم یک نفر این کار را انجام می‌داد و یک عَلَم پارچه‌ای روی دوشش می‌گذاشت.

در سیرجان نوعی عَلَم درست می‌کردند و بر سر چوبی به قطر دسته‌ی بیل با طول حدود یک متر و نیم، هشت شاخه چوب دیگر به شکل به‌علاوه، درست می‌کردند و پارچه‌هایی که مردم به عنوان نذر می‌آوردند را مانند قواره بر سر آن‌ها می‌بستند. این عَلَم بسیار سنگین وزن بود و حمل آن راحت نبود.

پژوهشگر فرهنگ عامیانه سیرجان افزود: اکنون در سیرجان برای عَلَم‌گردانی، عَلَم پارچه‌ای نداریم و عَلَم‌هایی آهنین همان‌طور که در سراسر کشور هست، به نمایش گذاشته می‌شود. به هر حال عَلَم‌گردانی که امروزه می‌گویند عَلَم‌های سنگین و آهنی باید جلوی منبرها سلام کند، اصلا نداشتیم. بیش از ۵۰ سال قبل در سیرجان «چلچراغ» داشتیم. داخل این چلچراغ‌ها، چراغ توری گذاشته بودند. تمام دسته‌جات از این چلچراغ‌ها داشتند و روی سر می‌گذاشتند و می‌گردادند. این‌ها به عنوان نماد بود. از همان اولین روزی که دسته وارد هیئت‌های سینه‌زنی می‌شد این نمادها را می‌آوردند. هرکدام از دسته‌جات، نماد خاص خود را داشت و نماد مشترک‌شان همین «چلچراغ» بود. ممکن بود تعداد چراغ‌ها چهل تا نباشد اما تعدادی چراغ می‌گذاشتند. این برنامه چند سال قبل هم در سیرجان وجود داشت و هنوز بعضی هیئت‌ها دارند اما به شکل قدیم نیست.

■ **برگزاری مراسم عَلَم‌گردانی در سیرجان**

علیرضا عرب‌زاده، بانی مراسم عَلَم‌گردانی به روش جدید در سیرجان و در روز دفن شهداست. او مسئول هیئت امیرالمومنین(ع) سیرجان است که از سال ۱۳۶۸ این هیئت تاسیس شده است، با اینکه در سیرجان سنتی به نام عَلَم‌گردانی به شیوه‌ی کهن وجود ندارد اما از سال ۱۳۷۴ این مراسم توسط هیئت امیرالمومنین(ع) به شیوه‌ای نوین در سیرجان برگزار می‌شود.

عرب‌زاده می‌گوید: عَلَم، بیرقی بوده که دست آقا حضرت ابوالفضل(ع) بوده است. بعضی‌ها بیرق و پرچم یا کُتَل (چوب بلندی که دور آن پارچه پیچیده و اسم ائمه‌ی اطهار روی آن نوشته می‌شده است)، می‌آورند.

■ **مراسم روز دفن شهدا**

عرب‌زاده درباره‌ی چگونگی راه‌اندازی مراسم عَلَم‌گردانی در سیرجان، توضیح می‌دهد: سال‌ها قبل بیمار بودم و برای درمان به تهران رفتم. ماه محرم بود و در کوی پاسداران ساکن شدم. آنجا عَلَم‌ها و بعضی هیئت‌ها هر شب به خانه‌ی یک شهید می‌رفتند. این برنامه و اینکه یادی از شهدا می‌شد خیلی برایم جالب بود. به سیرجان آمدم و شبیه چنین مراسمی را به یاد ۷۲ تن شهید کربلا اجرا کردم و مردم هم استقبال کردند. به نام ابوالفضل العباس(ع) این عَلَم‌ها برداشته می‌شوند. جوان‌ها استقبال می‌کنند که عَلَم‌ها را بلند کنند و به اصلاح زیر عَلَم بروند.

روز سیزدهم محرم، دفن شهدای کربلاست. سال‌های قبل بعد از دهه‌ی عاشورا مراسم چندان قوی برای عزاداری در سیرجان نبود. اینکه برنامه‌ای باشد و مراسم یادبودی برای ۷۲ تن شهید کربلا باشد، نبود. تصمیم گرفتم سنتی بگذارم و این برنامه را برای مردم اجرا کنم. حدود ۲۵ سال از اجرای این برنامه می‌گذرد. الان جوانان خودجوش می‌آیند و استقبال می‌کنند. البته چند سالی هست که برای پیشواز محرم مراسمی در کوچه‌ی حاج‌رشید برگزار می‌شود ولی مراسم هیئت امیرالمومنین(ع) فقط در روز دفن شهدا انجام می‌شود. قبل از بیماری کرونا هر ساله از همه عزاداران و هیئت‌ها دعوت می‌کردیم. تمام هیئت‌های عزاداری سیرجان در این مراسم شرکت می‌کردند و از این نوع عزاداری استقبال می‌کردند. حتی بعضی‌ها از روستا می‌آمدند. مردم هم به عشق امام‌حسین(ع) می‌آمدند. الان دو سال است به دلیل شیوع بیماری کرونا مراسم به صورت محدود برگزار می‌شود.

■ **برگزاری مراسم عَلَم‌گردانی در امامزاده احمد(ع)**

عرب‌زاده در توضیح مراسم عزاداری هیئت‌های سیرجان در روز دفن شهدا می‌گوید: مسئولان هیئت‌ها و عَلَم‌دارهایی که برای این مراسم دعوت می‌شوند به امامزاده احمد(ع) می‌آیند. مردم هم به امامزاده می‌آیند. هیئت‌ها به ترتیب پشت سر هم جلوی درب ورودی امامزاده قرار می‌گیرند و به امامزاده سلام می‌دهند. این هیئت‌ها همه عَلَم (علامت) دارند. آن‌ها را می‌چرخانند و به اصطلاح عَلَم‌ها سلام می‌دهند. سپس هیئت‌ها عَلَم‌های شان را داخل امامزاده می‌برند. آنجا نوحه‌سرایی انجام می‌شود و سپس هیئت‌ها به سمت هیئت امیرالمومنین(ع) برمی‌گردند. در مسیر برگشت، افرادی چوشی می‌خوانند و نوحه‌سرایی می‌کنند. آن‌گاه جلوی درب هیئت امیرالمومنین(ع) از هیئت‌هایی که در مراسم عَلَم‌گردانی شرکت کردند، تشکر می‌شود و نام بانی‌ها و مسئولین این هیئت‌ها برده می‌شود. سه سال اولی که این مراسم را بنا نهادیم، به صورت رفت‌وبرگشت به امامزاده می‌رفتیم ولی مردم خسته می‌شدند و تصمیم گرفتیم فقط مسیر برگشت را طی کنیم و مردم ما را همراهی کنند.

■ **بزرگ‌ترین علامت عزاداری سیرجان در هیئت سادات قرار دارد**

بزرگ‌ترین عَلَم (علامت آهنی) را در سیرجان هیئت سادات واقع در محله‌ی پرسی‌گاز دارد. سیدحسن علوی درباره‌ی چگونگی تهیه این عَلَم گفت: حدود ۲۵ سال قبل زمانی هیئت سادات را تاسیس کردم، بانی پیدا شد. بانی این عَلَم، برادرش فوت کرده بود و می‌خواست برای شادی روح برادرش ادوات عزاداری و از جمله عَلَم برای هیئت سادات تهیه کند. تصمیم داشتیم عَلَم کوچکی بگیریم ولی بانی اولین عَلَمی را که دید، پسندید. به پیشنهاد او این عَلَم (علامت) را تهیه کردیم و تمام تزئینات عَلَم شامل شال‌هایی که روی عَلَم را می‌پوشانند و گل و... خریداری شد. این عَلَم، ۱۲ متر و ۸۰ سانتی‌متر طول دارد و بلندی شاه‌تیغ میانی آن حدود ۱۳۰-۱۴۰ سانتی‌متر است. زمانی عَلَم از زمین برداشته و روی کمربند علمدار گذاشته می‌شود حدود ۴ و نیم متر از زمین بلند می‌شود. چون این عَلَم بسیار بزرگ است، حدود یک متر از طول آن را کوتاه کردیم و اکنون طول آن ۱۱ متر و ۸۰ سانتی متر است. برای جابه‌جایی این عَلَم چرخ‌هایی زیر آن می‌گذاریم و فقط در جاهای خاصی آن را از زمین بلند می‌کنیم. معمولا این عَلَم را از خیابان امام به سمت چهارراه اشکذری می‌آوریم. حدود ۳۶ نفر عَلَم‌بردار و یک نفر مسئول عَلَم (جمعا ۳۷ نفر) داریم. هر ۱۰-۸ متری سه نفر به نوبت زیر عَلَم می‌روند تا اذیت نشوند. الان به دلیل شرایط کرونا دو سال که این عَلَم را حرکت ندادیم. تصمیم داریم این عَلَم را به‌طور ثابت در هیئت بگذاریم.

■ **اولین علامت فلزی عزاداری توسط هیئت محمدی تهیه شده است**

حاج‌حسین ذبیحی‌نژاد، مسئول هیئت محمدی همان هیئتی که برای اولین بار عَلَم (علامت آهنی) را در سیرجان باب کرد، می‌گوید: در قدیم به پرچم‌های پارچه‌ای، عَلَم می‌گفتند. امروزه به علامت‌های نقره‌ای و فلزی عَلَم می‌گوئیم که همان علامت عزاداری است. وی ادامه می‌دهد: هیئت محمدی در سال ۱۳۱۲ توسط پدربزرگم مرحوم عباس ذبیحی‌نژاد تاسیس شده است. در سیرجان برای اولین بار هیئت محمدی عَلَم (علامت عزاداری) را برای عزاداری آورد. بعد از هیئت محمدی بقیه هیئت‌ها در سال‌های بعد این نمونه عَلَم را برای هیئت‌هاشان خریداری کردند. حدود ۴۰ سال است که آقای احمد تفضلی از اصفهان این عَلَم را خرید و تقدیم هیئت کرد. تفضلی به اصفهان رفته بود و این طور علامتی دیده بود. با مرحوم پدرم صحبت کرد و با رضایت پدرم این عَلَم را به سیرجان آورد و مردم به امامزاده احمد برای پیشواز این عَلَم آمدند. آقای تفضلی زورخانه کاربود و قدرت بدنی برای برداشتن این عَلَم را داشت و کلا در این زمینه معروف بود. او برای اولین بار عَلَم را بلند کرد. بعد از آقای تفضلی، ایرج بدرالدینی، محمد بیگ‌زاده و داماد ایرج بدرالدینی به نام کَل تقی که اهل اصفهان بود، برای این کار می‌آمدند. بعدها افراد دیگری برای بلند کردن عَلَم، اضافه شدند. آن‌زمان نمی‌دانستند که باید با استفاده از کمربند عَلَم را بلند کنند برای همین دور کمرشان لُنگ می‌بستند و عَلَم را روی آن می‌گذاشتند. چند قدم این عَلَم را بلند می‌کردند دوباره آن را روی زمین می‌گذاشتند. تکه‌به‌تکه این علم را جابه‌جامی‌کردند و مردم هم کمک می‌دادند. سال‌های بعد برای جابه‌جایی عَلَم، کمربند درست کردند. علاقه‌ی مردم به حضرت ابوالفضل(ع) باعث می‌شد که سنگینی این عَلَم برای کسی اهمیت نداشته باشد.

ذبیحی‌نژاد ادامه داد: اولین عَلَمی که برای هیئت گرفته شد، حدود ۱۳۰-۱۴۰ سانتی‌متر طول و بیش از ۹۰ کیلو وزن داشت. جنس این عَلَم، بیشتر نقره‌کاری است. الان آن را از هیئت بیرون نمی‌بریم. پارچه‌هایی که روی این عَلَم است توسط مادرم دوخته شده که نذر کرده بود و روی پته‌ها اسم خودش را نوشته است، «طاهره ذبیحی‌نژاد».

۱۵ سال بعد از خرید اولین عَلَم، دوباره یک عَلَم بزرگ‌تر برای هیئت محمدی گرفتیم که طولش حدود ۳ و نیم متر و عرضش حدود ۲ و نیم متر است. وزن این عَلَم حدود ۲۰۰ کیلوگرم است. این عَلَم با هزینه خودمان و با جمع‌آوری نذورات تهیه شد و از شال مشکی و سبز، پته، گل و پر برای تزئینات عَلَم استفاده کردیم. یک نفر زیر این عَلَم می‌رود و برای جابه‌جا کردن این عَلَم ۱۰-۱۲ نفر به نوبت همکاری می‌کنند. مسن‌ترین این افراد بیش از ۵۰ سال دارد و بر بلند کردن عَلَم نظارت دارد. جوان‌ترین عَلَم‌بردار ۲۲ سال دارد. هیچ‌کدام از این افراد از نظر سلامت جسمی مشکل‌دار نشدند و تعداد عَلَم‌بردارن بیشتر شده و کمتر نشده است. حتی کسی که زیر عَلَم می‌رود جلو منبر روضه‌خوانی که می‌رسد، با عَلَم سلام می‌دهد و آن را تکان می‌دهد. تیغه‌های عَلَم که حالت فنری دارد، خم می‌شود و به سمت زمین، پائین می‌آید.

■ **نگذاشتم عَلَم زمین بخورد**

رضا اشکذری ۲۵ سال کارش بلند کردن علامت بوده است که امروزه به آن «عَلَم» می‌گویند. الان ۵۷ ساله است و تقریبا از سن ۲۰ سالگی زیر عَلَم می‌رفته. خانواده‌اش هم با این کار مخالفت نکردند بلکه خوشحال هم شدند که جوان‌شان شور حسینی در سر دارد. قدرت بدنی و تناسب اندامش باعث شد تا برای بلند کردن عَلَم، گزینه‌ی مناسبی باشد و هم جایگزینی برای عَلَم‌گردان قبلی‌وی از عَلَم‌گردانان قدیم سیرجان است.

اشکذری داستان عَلَم برداشتنش، را چنین شرح می‌دهد: ۸-۷ ساله بودم که با پدرم در هیئت‌های عزاداری زنجیر می‌زدیم. در ذهنم تداعی می‌کرد که حضرت ابوالفضل(ع) در جلو لشکر امام‌حسین(ع) عَلَم می‌برد. قبلا آقای ایرج بدرالدینی در هیئت محمدی (هیئت قصاب‌ها)، عَلَم‌کش بود. او از اولین عَلَم‌کش‌های سیرجان بود. آقای بدرالدینی همسایه‌مان بود. او خودش پابه‌سن گذاشته بود و سنش بالا رفته بود. من از نظر قیافه‌ای برای عَلَم‌کشی مناسب بودم. کسی که عَلَم را برمی‌داشت می‌بایست از نظر نیروی بدنی، قدرت داشته باشد تا بتواند عَلَم را کنترل کند. اول شک داشتم بتوانم عَلَم را بلند کنم. آقای بدرالدینی کمک کرد و توانستم. ذره‌ذره زیر عَلَم کشیده شدم و هر ساله محرم کارم کشیدن عَلَم بود. الان چند سالی است نمی‌توانم عَلَم را بلند کنم. برای امام‌حسین(ع) حساب دیگری است. در غیر از ایام محرم نمی‌توانی کسی را وادار کنی که بتواند ۱۰ متر عَلَم را جابه‌جا کند ولی در ایام محرم عشق امام‌حسین(ع) همه را به این سمت می‌کشاند. این عَلَم حرمت دارد و باارزش است. ما در خانه‌ی امام‌حسین(ع) بزرگ شدیم و نوکری امام‌حسین(ع) را قبول داریم. روز اول فکر نمی‌کردم بتوانم این کار را انجام دهم ولی به عشق امام‌حسین(ع) توانستم این کار را انجام دهم.

اشکذری ادامه داد: عَلَم حرمت دارد و باید حتما بدنت پاکیزه باشد و از قبل استحمام کنی و با اعتقاد کار کنی. وقتی هیئت راه می‌افتاد برای عزاداری یک نفر یک زیر عَلَم می‌رفت و دوباره افراد جابه‌جامی‌شدند. وقتی عَلَم را بلند می‌کردم خیلی عشق می‌کردم و لذت می‌بردم. الان علامت قدیمی هیئت را می‌توانم بلند کنم ولی توانایی ندارم علامت جدید و سنگینی که برای هیئت محمدی خریداری شده را از زمین بلند کنم. بلند کردن عَلَم، زمان خاصی ندارد. تا جایی که توانایی داری عَلَم را جابه‌جامی‌کنی حال ۱۰ متر کمتر یا بیشتر. گاهی اوقات بعضی مراجعه می‌کنند و می‌گویند نذر داریم که عَلَم را جابه‌جا کنیم و عَلَم را حدود ۳-۴ متر جابه‌جامی‌کنند. بدون کمربند نمی‌شود علامت را جابه‌جا کرد. باید یک قسمت این علامت روی بدن ثابت باشد و با دست‌ها از دو طرف تعادل آن را حفظ کرد. کمربند به شانه‌ها و کمر بسته می‌شوند و در جلوی آن جایی وجود دارد تا پایه علامت را در آن قرار گیرد. لحظه‌ای که عَلَم را برمی‌داری فقط خودت هستی و خودت، باید تصمیم بگیری و تعادل عَلَم را حفظ کنی. یک سال جلوی در وروی خانه‌ی حاج‌رشید یک خانمی پارچه‌های یک طرف عَلَم را کشید و به زانو به زمین آمدم و خم شدم ولی نگذاشتم عَلَم زمین بخورد. وقتی یک طرف عَلَم کشیده شود، تعادل آن بهم می‌خورد. اشکذری گفت: عَلَم‌گردانی رسم و رسوماتی دارد و می‌گویند روبه‌روی هر خانه‌ای که مربوط به امام‌حسین(ع) است، برسی باید چند دور عَلَم را بچرخانی و به خانه‌ی امام‌حسین(ع) سلام دهی یا اینکه وقتی عَلَمی از روبه‌رو می‌آید باید به آن سلام دهی و سر عَلَم را که تیغه‌هایی از جنس فولادی و فنری دارد، پایین و بالا کنی. سلام دادن عَلَم، یک جور قدرت‌نمایی است.

حاج‌حسین ذبیحی‌نژاد، محمد بدرالدینی، رضا اشکذری در کنار اولین عَلَم سیرجان که توسط هیئت محمدی تهیه شده است/ عکس: امین ارجمند | پاسارگاد

گزارش

قدمت عزاداری و سنت‌های خانه حاج‌رشید

■ **پاسارگاد:** مراسم عزاداری سرور و سالار شهیدان حضرت ابا عبدالله‌الحسین(ع) در سیرجان مانند سایر نقاط کشور در هیئت‌ها و تکایا و عزاخانه‌های متعددی برگزار می‌شود. هر شهر و استانی دارای عزاخانه‌های مشهوری است که بنا به اعتقادات مردم رفت‌وآمد در آن جاها زیاد است. در سیرجان نیز یکی از مکان‌هایی که از قدیم مردم به آنجا برای عزاداری ماه محرم می‌روند، خانه‌ای است که به نام «خانه‌ی حاج‌رشید» معروف است. در دهه‌ی اول محرم خصوصا در روز تاسوعا و عاشورا ازدحام جمعیت در منزل مرحوم حاج‌رشید زیاد است به طوری که گاهی کنترل این شلوغی به وسیله‌ی متولی و ماموران انتظامی هم امکان‌پذیر نیست. مردم برای جمع‌شدن در زیر خیمه‌ی امام‌حسین(ع) تلاش می‌کنند. برخی به درب این منزل دخیل می‌بندند و معتقدند که حاجت‌روا برمی‌گردند. برخی هم از متولیان تبرکی می‌گیرند و عده‌ای نیز برای مراسم عزاداری نذوراتی می‌آورند. در یک و نیم قرن گذشته مرکزیت عزاداری در سیرجان، خانه‌ی حاج‌رشید بود. هم به دلیل فضای وسیعی که دارد و هم اینکه این منطقه در زمان گذشته بهترین مکان را داشت. منطقه‌ای که خانه‌ی حاج رشید در آن واقع شده بود را بالاقلعه می‌گفتند که در بهترین موقعیت شهر سیرجان قرار داشت. خانه‌ی حاج‌رشید، خانه‌ی بزرگی بود و در آن روضه‌خوانی قبل از ظهرها برگزار می‌شد و دسته‌جات عزاداری مثل سایر عزاخانه‌ها، وارد این خانه نیز می‌شد. با گذشت سالیان طولانی، هنوز هم در ماه محرم آخرین مجلس روضه‌خوانی صبحگاهی در این خانه برگزار می‌شود.

برای بررسی بیشتر رسوم و سنت‌های قدیمی و کهنی که بانی خانه‌ی حاج‌رشید، بنا نهاده است با نوه‌ی دختری مرحوم حاج‌رشید که خود تحقیقات فراوانی در فرهنگ و آداب و رسوم کهن سیرجانی‌ها انجام داده است، صحبت کردیم. آنچه در ادامه می‌خوانید نقل قول‌های مهری موید‌محسنی نوه‌ی مرحوم حاج‌رشید است:

خانه‌ی حاج‌رشید در سال ۱۲۷۴ ه-ق توسط مرحوم سیدابراهیم رضوی پدربزرگ حاج‌رشید ساخته شده است. بیش از یک و نیم قرن قبل (حدود ۱۷۰ سال) یعنی از زمان بنای این خانه‌ی دو هزار متری که دارای برج و باروی دیدنی و منحصر به‌فرد است، از اول ماه محرم تا روز دفن شهدا قبل از ظهرها در این خانه مراسم روضه‌خوانی برپاست. تولیت این خانه طبق وصیت‌نامه‌ی بانی، به اولاد ذکور که نزدیک‌تر و دارای صلاحیت باشند، می‌رسد. مرحوم سیدابراهیم، سیدابوالحسن، حاج‌رشید، سیداسدالله، سیدمحمدعلی، سیدمحمد، سیدرضا و سیدجمال رضوی تولیت این خانه را به عهده داشته‌اند. اکنون نهمین متولی، سیدعلی رضوی نوه‌ی مرحوم حاج‌رشید است.

در خانه‌ی حاج‌رشید به مدت ۱۰ الی ۱۳ روز از روز اول ماه محرم مراسم عزاداری برپاست و به مدت ۴ روز از روز هفتم محرم تا روز عاشورا از اقشار مختلف جهت صرف غذای تبرکی دعوت به‌عمل می‌آید. از قدیم‌الایام روحانیون، کشاورزان، نیروهای انتظامی و کسبه و بازاریان به این خانه دعوت می‌شدند. در ظهر عاشورا هم عموم مردم به این خانه دعوت و به صرف ناهار از آن‌ها پذیرایی می‌شود. این هزینه‌ها از راه درآمد موقوفات سیدابراهیم رضوی به‌دست می‌آمده و اکنون هم همین‌طور است. تمام فامیل در ماه محرم برای برپایی مجلس عزاداری و پذیرایی عزاداران کمک می‌دهند. با گذشت سال‌های طولانی، سنت پختن غذای متفاوت در این خانه حفظ شده است. ظهر عاشورا پخت عدس‌پلو به سنت قدیم انجام می‌گیرد. البته امروزه در کنار آن چلو خورشت نیز تهیه می‌شود. نوه‌ی مرحوم حاج‌رشید رسم کهن طبخ غذای شب عاشورا چنین توضیح می‌دهد: در شب عاشورا غذای خاص این شب، «طاس‌کباب با برنج» درست می‌شود و به هیچ‌عنوان «طاس‌کباب» از برنامه‌ی پذیرایی حذف نمی‌شود. این شب را شب کشکولی‌ها نامگذاری کرده بودند. کشکولی‌ها افرادی بودند که کشکولی روی دوش‌شان می‌انداختند و برای گرفتن تبرکی به در خانه ارباب‌شان امام‌حسین(ع)، می‌آمدند. حتی افراد صاحب‌نام هم در این شب کفش پای‌شان نمی‌کردند و کلاهی (کلاه یا عرق‌چین) بر سر می‌گذاشتند. همه می‌آمدند و در این آشپزخانه درصف می‌ایستادند و بدون استثنا وقتی نوبت‌شان می‌رسید، داخل می‌رفتند. افراد فامیل حاج‌رشید که بیشتر سادات بودند، روی سکوها می‌نشستند و غذایی که آماده شده بود (طاس کباب و برنج) را داخل کشکول این افراد می‌ریختند. افرادی که کشکول نداشتند برای گرفتن تبرک با خودشان ظرف می‌آوردند. کم‌کم مراجعه‌ی کشکولی‌ها منسوخ شد و قابلمه‌ای‌ها از عصر روز عاشورا در آشپزخانه می‌آمدند، روی قابلمه اسم‌شان را می‌نوشتند یا علامتی می‌گذاشتند. آن‌ها درخانه‌ی حاج‌رشید منتظر می‌نشستند و شمع روشن می‌کردند. هوا که تاریک می‌شد نمازشان را می‌خواندند و غذا می‌گرفتند و می‌رفتند. اکنون سال‌ها است که سنت کشکولی‌ها و قابلمه‌ای به دلیل جمعیت زیاد و ازدحام، از بین رفته و غذای تبرکی در ظروف یک‌بار مصرف آماده و توزیع می‌شود. به گفته‌ی مهری موید محسنی، سنت کشکولی‌ها حدود ۷۰ سال قبل در این خانه رواج داشته و اینکه این سنت در جای دیگری برگزار می‌شده است، وی اطلاعی در دست ندارد.

به دلیل حفظ سنت‌ها هنوز هم در خانه‌ی حاج‌رشید به شیوه‌ی سنتی پخت‌وپز می‌شود و با کنده و روی اجاق‌های گِلی و با استفاده از دیگ‌ها و ظروف مسی، غذا طبخ می‌شود. حتی تا چند سال قبل از تشت‌هایی که شیرهای آب به آن‌ها وصل بود و در کنارش تعدادی لیوان قدیمی برای آب‌خوردن گذاشته شده بود، برای آبخوری در اینجا استفاده می‌شد.

در این خانه سنت پذیرایی با قهوه‌ی خاص و قلیان، از عزاداران و مردمی که در مجلس روضه‌خوانی شرکت می‌کردند، وجود داشته است. اکنون این سنت توسط متولی و افراد وابسته حفظ شده اما سنت پذیرایی با قلیان در این خانه منسوخ شده است. این قهوه با دستور قدیمی درست می‌شده است و از روز اول محرم تا شب عاشورا قهوه به مردم داده می‌شده و تاکنون هم ادامه دارد.

رسم قدیمی دیگر خانه‌ی حاج‌رشید برای پذیرایی، تدارک ترشی بادمجان است که هنوز هم به روش قدیم تهیه می‌شود و فقط برخی افزودنی‌های امروزی به آن اضافه می‌شود. با اینکه معتقدند خوردن ترشی در مراسم عزاداری خوب نیست ولی در این مجالس استفاده می‌شود. حتی در قدیم سرکه را هم متولی و وابستگان او درست می‌کرده‌اند، همان‌طور که گلاب مورد نیاز برای این مراسم‌ها توسط متولی تهیه می‌شده اما سال‌هاست که دیگر درست کردن سرکه و گلاب‌گیری انجام نمی‌شود.

پختن نان محلی از دیگر رسوم قدیمی است که در خانه‌ی حاج‌رشید حفظ شده است، آن هم با تنورهایی که برای روشن و گرم کردن آن‌ها از هیزم استفاده می‌شود. از روزی که خیمه‌ی امام‌حسین(ع) برپا می‌شود و مراسم چادرزنی انجام می‌گیرد، این سنت شروع می‌شود و تا دهه‌ی اول محرم ادامه دارد.

سنت روشن کردن شمع در شب‌های عاشورا و شام غریبان، سنت دیگری است که توسط مردم انجام می‌شود. البته این سنت همه‌جا بوده و مردم مقید بودند در عزاخانه‌هایی که متولی و بانی آن سید است، شمع روشن کنند. در خانه‌ی حاج‌رشید نیز به همین دلیل مردم معتقدند که حتما باید در شب عاشورا در این خانه شمع روشن کنند.

پخش نُقل در بین مردم که به نُقل تبرکی معروف است، از دیگر سنت‌های قدیمی خانه‌ی حاج‌رشید است. مردم معتقدند وقتی شمع روشن می‌کنند، از دست متولی سید، شیرینی بگیرند. در این خانه اگر کسی غیر از متولی نُقل بدهد، مردم نمی‌گیرند و باید از دست متولی که سید و مورد احترام است، دریافت کنند. مهری موید‌محسنی درباره سنت نُقل دادن به مردم در خانه‌ی حاج‌رشید، می‌گوید: حدود ۴۰ سال قبل در ایام محرم و در شب تاسوعا و عاشورا، یکی از سادات سرقبر حاج‌رشید می‌رفت و همانجا می‌نشست و نُقل به مردم می‌داد و یک نفر از سادات هم در خانه‌ی حاج‌رشید نُقل پخش می‌کرد.

آگهی فقدان سند مالکیت

آقای علی‌جان پروان با ارائه دو برگ استشهادیه از دفتر اسناد رسمی شماره ۹۳ سیرجان مدعی است که سند مالکیت ششدانگ پلاک ۲۶ فرعی از ۳۴۱۱ اصلی واقع در بخش ۳۶ کرمان به نام آقای علی‌جان پروان ثبت و سند مالکیت صادر و تسلیم گردیده است که به علت جابه‌جایی مفقود گردیده، لذا به دستور تبصره یک اصلاحی ماده ۱۲۰ آیین‌نامه قانون ثبت مراتب جهت اطلاع مردم آگهی می‌شود تا هرکس مدعی انجام معامله یا وجود سند مالکیت نزد خود می‌باشد، ظرف مدت ۱۰ روز از تاریخ انتشار روزنامه گواهی اعتراض خود را به این اداره تسلیم دارد. در غیر این صورت پس از سپری شدن مدت قانونی و عدم واخواهی سند مالکیت المثنی به نام مالک صادر خواهد شد. ۱۱۴۲ م.الف
تاریخ انتشار: ۱۴۰۰/۰۵/۲۵
محمد آرمانپور- رییس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان سیرجان

آگهی دعوت سهامداران
شرکت کانی‌پارس (سهامی خاص)

بدینوسیله از کلیه سهامداران شرکت دعوت می‌شود تا در جلسه مجمع عمومی فوق‌العاده و سالیانه که در ساعت ۹ صبح روز چهارشنبه دهم شهریور ماه ۱۴۰۰ در محل دفتر شرکت تشکیل می‌گردد، حضور بهم رسانند.

دستور جلسه:
۱ – انتخاب اعضای هیئت‌مدیره
۲ – انتخاب بازرسین
۳– انتخاب روزنامه کثیر الانتشار

هیئت‌مدیره شرکت کانی‌پارس

آگهی فقدان سند مالکیت

آقای مهران حسینی‌نژاد با ارائه دو برگ استشهادیه از دفتر اسناد رسمی شماره ۱۴۹ سیرجان مدعی است که سند مالکیت ششدانگ پلاک ۱۶۶ فرعی از ۴۳۰ اصلی واقع در بخش ۳۶ کرمان به نام آقای مهران حسینی‌نژاد ثبت و سند مالکیت صادر و تسلیم گردیده است که به علت جابه‌جایی مفقود گردیده، لذا به دستور تبصره یک اصلاحی ماده ۱۲۰ آیین‌نامه قانون ثبت مراتب جهت اطلاع مردم آگهی می‌شود تا هرکس مدعی انجام معامله یا وجود سند مالکیت نزد خود می‌باشد، ظرف مدت ۱۰ روز از تاریخ انتشار روزنامه گواهی اعتراض خود را به این اداره تسلیم دارد. در غیر این صورت پس از سپری شدن مدت قانونی و عدم واخواهی سند مالکیت المثنی به نام مالک صادر خواهد شد. ضمنا حسب شماره ۲۰۵۲/۲۱/۸۴-۱۳۸۴/۱۰/۰۸ شعبه اول دادگستری سیرجان بازداشت است. ۱۱۶۴ م.الف تاریخ انتشار: ۱۴۰۰/۰۵/۲۵
محمد آرمانپور- رییس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان سیرجان

آگهی فقدان سند مالکیت
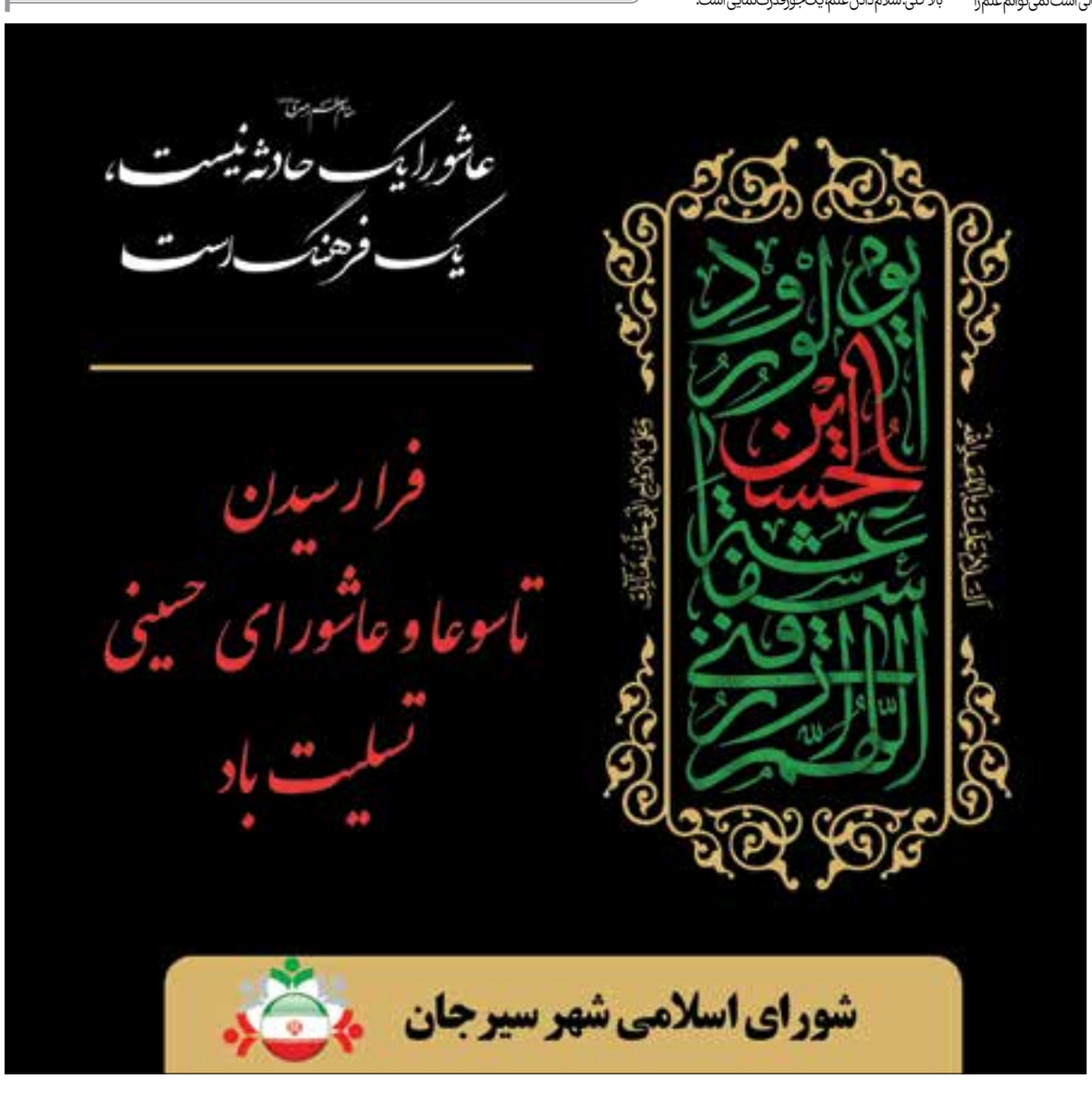
آقای هوشنگ اسفندیارپور احد از ورثه ببراز اسفندیارپور با ارائه دو برگ استشهادیه از دفتر اسناد رسمی شماره ۷ سیرجان مدعی است که سند مالکیت ششدانگ پلاک ۱۸۴۰ فرعی از ۲۳۱۱ اصلی واقع در بخش ۳۵ کرمان به نام آقای ببراز اسفندیارپور ثبت و سند مالکیت صادر و تسلیم گردیده است که به علت جابه‌جایی مفقود گردیده، لذا به دستور تبصره یک اصلاحی ماده ۱۲۰ آیین‌نامه قانون ثبت مراتب جهت اطلاع مردم آگهی می‌شود تا هرکس مدعی انجام معامله یا وجود سند مالکیت نزد خود می‌باشد، ظرف مدت ۱۰ روز از تاریخ انتشار روزنامه گواهی اعتراض خود را به این اداره تسلیم دارد. در غیر این صورت پس از سپری شدن مدت قانونی و عدم واخواهی سند مالکیت المثنی به نام مالک صادر خواهد شد. ۱۱۶۷ م.الف
تاریخ انتشار: ۱۴۰۰/۰۵/۲۵
محمد آرمانپور- رییس اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان سیرجان